aby vedla rozepře, nemusila, žalujíc za svého mandanta, prokázati toto své zmocnění písemně, nýbrž že by prý bylo možno mandátní poměr za účelem procesním platně zjistiti také důkazem svědeckým. Takový postup byl by naprosto nepřípustný. Je sice správné, že smlouvy o splnomocnění možno uzavříti také ústně (§ 1005. obč. z.); avšak zásada ta v oboru vedení rozepří došla změny v ten rozum, že osoba, která na základě smlouvy o splnomocnění vstupuje do řízení za procesní stranu, musí tento právní poměr soudu prokázati písemně (§ 30. c. ř. s.). V poměru mezi mandantem a mandatářem jest a zůstává udělená plná moc platnou a závaznou také bez listiny; uplatňuje-li se však plná moc v rozepři, pak vyžaduje volné nerušené pokračování v rozepři a zabezpečení procesního odpůrce dalšího opatření, kterýmžto zřetelům mělo býti právě uvedeným předpisem vyhověno.

Avšak i kdyby byl Dr. R. v prvé stolici prohlásil, že jest ochoten J. M., povolaného k válečné službě, přímo zastupovati, je zřejmo, že kdyby již bylo vůbec možno opatřiti procesní plnou moc, opatření její by bylo spojeno s obtížemi a ztrátou času. Poněvadž však na druhé straně možno přece řízení o původní žalobě pokládati za zralé k rozhodnutí, není tu, když žalovaná tomu odporuje, také v § 235. odst. 3. c. ř. s. stanoveného předpokladu pro žádání A. M. za připuštění změny žaloby a rekursní soud právem zamítl toto žádání.

Konečně budiž ještě podotčeno, že A. M., pokládá-li vedení rozepře proti žalované M. P. za nutné, je ponecháno na vůli, aby postupovala dále dle návodů, jež ve prospěch osob sloužících u vojska dává výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 19. srpna 1914, věst. č. 63.

(Rozhodnutí c. k. nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 1915, $\frac{\text{R III 6/15}}{1}$.) —rcn—

K výkladu ustanovení § 528. c. ř. s.

V exekuční záležitosti vymáhající věřitelky A. proti dlužnici B. ustanovil soud exekuční odměnu vnuceného správce C. obnosem 5100 K a náklad, jejž mu dlužno hraditi, obnosem 328 K.

Na stížnost obou stran určil rekursní soud v B honorář vnuceného správce, včítaje v to hotové výlohy, dohromady obnosem 5000 K.

Dovolací stížnosti vymahající věřitelky a vnuceného správce proti tomuto usnesení nejvyšší dvůr soudní zavrhl.

Důvody:

Dovolací stížnosti jich jsou nepřípustné proto, že potírají usne-

sení soudu druhé stolice, jež se týče nákladů vnucené správy (§ 527. odst. 1. c. ř. s. a § 78. ex. ř.).

O tom, že předpis § 527. odst. 1. c. ř. s., který dovolací stížnosti ohledně útrat prohlašuje za nepřípustné, se nevztahuje snad, jedná-li se o správu vnucenou, toliko na útraty v §u 74. ex. ř. vytčené, nýbrž zejména také na nároky správce vnuceného (§ 113. ex. ř.), nelze pochybovati, poněvadž odměna za jeho správu a náklady na správu, jím předem hražené, spadají pod pojem útrat, které zatěžují podstatu exekuční. Že tendence zákonodárství se shoduje s tímto názorem, vyplývá z obdobného ustanovení §u 125., odst. 1. a 2. konk. ř. Ustanovení to výslovně předpisuje, že o nárocích správce podstaty na náhradu hotových výloh a na odměnu za námahu rozhoduje konkursní komisař, že proti tomu lze si stěžovati u soudu konkursního, který však rozhoduje konečně.

Dovolací stížnost vymahající věřitelky je nad to nepřípustná, protože rozhodnutí nižších soudů jsou souhlasná v ten rozum, že obě vyslovují, že správci vnucenému nepřísluší méně než obnos 5.000 K.

Důsledkem shora vytčených úvah slušelo obě stížnosti dovolací zavrhnouti.

(Rozh. c. k. nejv. soudu ze dne 23. března 1915, $\frac{\text{R III } 56/15}{1}$.) A. K.

Soudu, jenž dle ustanovení čl. VI. čís. 14 cís. nařízení ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. z., resp. § 261 s. c. ř. se v řízení směnečném usnáší o přikázání věci soudu příslušnému, nelze se usnášeti současně o zrušení platebního příkazu.

Ve směnečné právní záležitosti A. proti B. o zaplacení obnosu 3000 K vyhověl obchodní soud v P. námitce nepříslušnosti místní, platební příkaz zrušil, žalobce k náhradě útrat sporu odsoudil a spornou záležitost postoupil krajskému soudu v N. jako soudu příslušnému.

Vrchní zemský soud rekursu žalobcovu potud vyhověl, že vyslovené zrušení platebního příkazu směnečného z usnesení v odpor vzatého vyloučil.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti žalovaného nevyhověl.

Důvody:

Žalovaný pokládá se za stížena usnesením rekursního soudu potud, pokud jím za změny usnesení první stolice zamítnut byl návrh na zrušení směnečného platebního příkazu.

Broje proti usnesení v odpor vzatému vychází žalovaný ze stanoviska, že jednak ustanovení článku VI. čís. 14. cís. nař. ze dne 1. června 1914 čís. 118. ř. z. nelze použiti v řízení ve sporech smě-